

Spring
here we grow

ที่เบลอๆ เพราะยังไม่เจอตัวเอง

흐릿한 나를 견디는 법

ซุก
เรื่องและภาพ

อักษรภักดิ์ เหมวงษ์
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

คนเรามักชอบคาดหวังตัวเองกับผู้อื่นอยู่เสมอ พอเป็นคนที่มีความสามารถครึ่ง ๆ กลาง ๆ หันไปหาคนรอบข้างก็มีแต่คนเก่ง พอมองย้อนกลับมา ก็แอบด้อยค่าตัวเองอยู่เงียบ ๆ บางครั้งก็รู้สึกท้อว่าชีวิตเรานั้นจืดจางยิ่งกว่าผีเสื้ออีก เมื่อความรู้สึกเล็กๆ ภายในจิตใจเริ่มก่อตัวขึ้นมา

งานอดิเรกยามว่างที่เคยรักก็เริ่มกลายเป็นเรื่องไร้สาระขึ้นมา

อาหารจานโปรดกลับจืดชืดไร้รสชาติ

ความผิดหวังซ้ำซาก ทำให้ไม่อยากแม้แต่จะลุกจากเตียง

กลายเป็นคนไร้จุดหมายที่ใช้ชีวิตไปวัน ๆ เพียงเพราะเรื่องราวชีวิตไม่เป็นอย่างที่หวัง

แล้วยังไงต่อล่ะ การที่เราได้ใช้ชีวิตแบบธรรมดาไม่ต้องหวือหวาก็ใช่ว่าจะไม่มีความสุขนี่นา ลองปล่อยใจให้สบายและใช้ชีวิตไปอย่างไม่ต้องเคร่งเครียดดูสิ น้อยก็ลองพัก เบื่อก็หากิจกรรม ชีวิตคนเราไม่ได้ดีร้อยเปอร์เซ็นต์ และก็ไม่ได้แย่นักกลับมาไม่ได้

ดูอย่างเจ้าผีนิรนามตอนนี้สิ เรื่องราวเส้นทางชีวิตประจำวันที่ไม่ต่างไปจากมนุษย์แบบเรามากนัก ค้นหาเส้นทางการใช้ชีวิตในฉบับของตัวเองให้มีความสุขได้จากสิ่งที่พบเจอและเรียนรู้จากช่วงเวลาที่ผ่านมา ทั้งความหวัง ความผิดหวัง อุปสรรคต่างๆ ที่ก้าวผ่านมาได้นั้นทำให้เขาเติบโตมากยิ่งขึ้น ด้วยจิตใจและการยืนหยัดของเขาเอง หวังว่าเจ้าผีนิรนามจะช่วยพาให้คุณค้นพบตัวเองมากยิ่งขึ้น

Spring

สารบัญ

บทนำ พายเรือทุกวัน

002

บทที่ 1

กรรมวิธี

ก่อร่างสร้างโลก

กระดุมเม็ดแรก	010
ฉันชอบความพยายามของตัวเอง	014
หนึ่งเดียว	018
อยากให้มาเหงาด้วยกัน	022
รูปร่างของความฝัน	026
ทำหน้าที่ของตัวเอง	030
วิธีสร้างโลกของตัวเองให้เป็นรูปเป็นร่าง	034
ค้นพบโลกใหม่	038
ไม่สมบูรณ์	042
แะๆ	046
ย้อนแย้งรวมกัน	052
ยังไงก็จะไปต่อ	056
พักผ่อนก็งี้แหละ	060
ความสงบคือสิ่งล้ำค่า	064
ไม่อยากทำอะไรเลย	068
เจ้าความเหนียวล้า จะมาหากันทำไม	072
อยากสบาย	078
วิธีโอความผิดพลาดเล่นซ้ำวนไป	080
ความสำเร็จต้องใช้เวลา	084
ไม่มีอะไรหุออก ไม่มี	088

บทที่ 2

อนุญาต

ให้มีความสุข

วันเกิด	094
ชมรมคนชอบอวย	098
ตอนหนึ่ง	102
ความหมายของชีวิต	106
ชีวิตเรดีอยู่แล้ว	110
ตัวเอก	112
ถ้าชีวิตหนักนัก คำนี้ช่วยได้	116
จู่ๆ ก็แพลงก์	120
กินข้าวด้วยนะ	124
อยู่ที่ใจ	128
เมื่อสวิตช์เล็กๆ ถูกเปิดขึ้นมา	132
สบายใจไว้สิ่งเร้า	136
คำพูดแห่งการละ	140
อนุญาตให้มีความสุข	142
แววดตาเป็นประกายกับจิตใจใสสะอาด	146
คำตอบแบบใด	150
ค่อยๆ พังครืน	154

ไม่เท่าไร	160
วันแบบนี้ ก็ต้องมีกันบ้าง	164
ระหว่างทางกลับ	168
เธอผู้แข็งแกร่ง	172
แกร่งกว่าเก่าเพื่อสุขกว่าเดิม	176
เศษเสี้ยวไร้อำนาจ	178
ว่าด้วยฉันกับการمينเฉย	182
คำที่ซ่อนไว้	186
ความสุขส่วนรวม ความสุขส่วนตัว	190
พลังของคำพูด	194
โดยที่เราไม่ตั้งใจ	198
ไม่อยากให้หรือรับอะไรทั้งนั้น	202
ต้องเขียนให้ได้สิบหน้า	204
ภาพทรงจำ ณ ที่แห่งนั้น	208
ปลอบโยน	212

บทที่ 4**อยากเป็น****คนเท่**

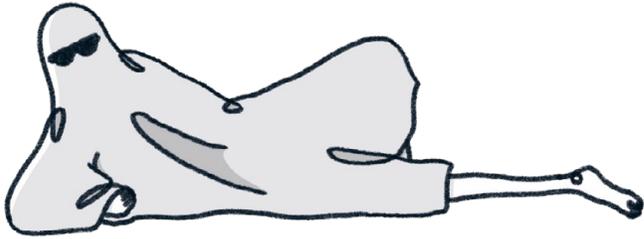
'ชีวิต' ยังไงก็เป็นไปได้	218
ทำที่ที่คลุมเครือ	222
บทสัมภาษณ์ที่ไร้ซึ่งความกลัว	226
ไหนๆ ก็ไหนๆ ต้องทำให้ได้	230
มันจะผ่านไปด้วยดี	234
บนกระดาดายับย่น	238
ทำไปได้	242
ผลักไสความเหน้อยล้า	246
อยากเป็นคนเท่	250
รูปแบบการเดิน	254
พักแต่ไม่ผ่อน	258
ไม่ว่ายังไง ก็ยังต้องใช้ชีวิต	262
สิ่งที่สำคัญจริงๆ	266
วิวัฒนาการของโปเกมอน	270
เมตามอน	274
เอาสิ่งที่ชอบมาเป็นงาน	278
แสงสว่างกับความมืด	282

บทส่งท้าย จดหมายตอบกลับ 286

เกี่ยวกับผู้เขียน 290

ทดลองอ่าน

บทนำ

พายเรือทุกวัน

ว่ากันว่าเราไม่ได้พายเรือ
เฉพาะเวลาน้ำขึ้น

เราล้วนพายเรืออยู่ตลอดเวลา
เมื่อน้ำมา เรือจึงแล่นไป

ใจที่แหลกสลาย
เพราะพรสวรรค์ครึ่ง ๆ กลาง ๆ

กับความล้มเหลวมากมายยังคงแจ่มชัด

แอบเปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่น
หันกลับไปมองซ้ำแล้วซ้ำเล่า

วนอยู่กับความสิ้นหวังและลุกขึ้นใหม่

นี่ก็อีกจฉา
คนที่เขาก้าวหน้าไปได้ไว

อับอายกับทักษะอันอ่อนด้อย

จนปานนี้
ก็ยังเล็กไม่ได้

บ้าบอสิ้นดี

เพราะงั้นเลยทำ
ก้มหน้าทำไป

หมกมุ่นเข้าไป
จะได้ไม่เสียใจอีก

นึกถึงความสุขที่เคยรักในบางหน

เพื่อจะไม่ลืมความรู้สึกนั้น

เลยพายเรือไปเรื่อยๆ
พอถึงโอกาสน้ำขึ้น

พอให้ตัดทวงความสำเร็จสักนิด
คำชมสักหน่อย

ความตื่นเต้^๕นนั้น^๕รุนแรง
ทว่า^๕แสน^๕สิ้น

จึงต้องออกพายเรืออีกครั้ง
แต่มันไม่เจ็บปวดเท่าคราวก่อนอีกแล้ว

ด้วยความเชื่อว่่าสักวัน
ฉันจะเปล่งประกาย

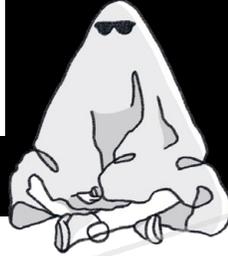
ส่องแสงสุกสกาวแน่นอน

ทดลองอ่าน

กรรมวิธี

ก่อร่างสร้างโลก

บทที่ 1

ทดลองเขียน

🕶️ กระดุมเม็ดแรก

เพิ่งมารู้เอาทีหลังว่า
'การเริ่มต้นสำคัญ'

แท้จริงแล้วหมายถึง
'สิ่งสำคัญคือการเริ่มก่อน'

ฉันเป็นพวกเพอร์เฟกชันนิสต์แบบเพี้ยนๆ

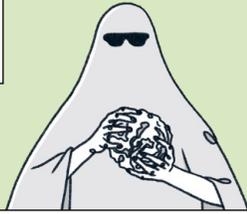
ก็ครั้งแล้วที่ไม่กล้าก้าวออกไป
เพราะมีวแต่วางแผนมากเกินไปจนเกิดกลัวขึ้นมา

ฉันกลัวการเริ่มต้น
ถ้าก้าวไปผิดทาง

กระยะหรือระดับผิดจะอย่างไร
สุดท้ายก็ยืนที่ถือก้าวขาไม่ออก

วันที่ฉันวางปากกา
เพราะคิดว่าเขียนไม่ดี

กระดาษที่วาด ๆ ลบ ๆ เป็นร้อย ๆ ครั้งจนขาด
เพราะกลัวรูปที่วาดจะน่าขำ

ฉันเขียนและวาดเกือบทุกวัน
เพื่อเอาชนะนิสัยรักความสมบูรณ์แบบ

ฉันไม่มีทางเขียนข้อความดี ๆ
วาดรูปสวย ๆ ได้ทุกวัน
แค่เริ่มลงมือทำแบบไม่กลัวเกรง

ถ้อยคำแปลก ๆ ภาพวาดที่ขีดเขียน
เห็นแบบนั้นแล้ว
ต่อให้อายก็ต้องยอมรับ

งานเขียนแบบนี้ก็มี ภาพวาดแบบนี้ก็ด้วย
ฉันกับผลงานของฉัน ไม่ว่าจะทางใด
ก็ไม่มีทางสมบูรณ์แบบ

หากไม่ชอบประโยคแรก ก็แค่แก้มันเสียใหม่
หากแขนข้างหนึ่งแลดูพิลึก
ลบแล้ววาดใหม่จะเป็นไร

.....

ถ้าเราไม่เริ่ม
มันก็จะเป็นอย่างที่ไม่มีวันถูกค้นพบ

ขอแค่วันนี้ยังเขียน ยังวาด
เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

🕶️ ฉันชอบความพยายามของตัวเอง

ฉันชอบความพยายามของตัวเอง

ที่ไม่่ว่าใครก็มาดูหมิ่น
หรือด้อยค่าไม่ได้

ความเฉื่อยชา
เป็นกังวล อับอาย

ล้วนคือการต่อสู้อย่างหนัก

แม่ในเวลาที่ไม่ก้าวหน้า

ฉันก็ยังก้าวอยู่

ฝันอยากสร้างสิ่งยิ่งใหญ่
แม้จะเป็นการสร้างแบบขอไปที

จริงๆ ก็รู้อยู่แล้วละ
ว่าไม่มีวันเป็นไปได้

เพราะแบบนั้นถึงต้องทุ่มเท
จำลองสถานการณ์ในหัว

เตรียมพร้อม ผิดพลาด อับอาย
แต่ยังลุกขึ้นต่อ

อยากทำให้เต็มที่
เพราะไม่อยากมานั่งเสียดาย

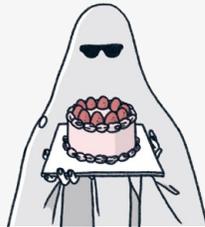
เตรียมรับมือกับความกังวลที่จะผุดขึ้นมา
คือสิ่งที่ดีที่สุดในที่ฉันทำได้

ฉันไม่มีเคล็ดลับอะไรหรอก
ออกจะโง่เขลาด้วยซ้ำไป

แต่ยังไงมันก็คือ 'ที่สุด'
ที่ฉันไม่อาจเสียใจ

ในความพยายามของฉัน
ไม่มีสิ่งไหนเลยที่ไร้ค่า

ไม่เลยแม้แต่สิ่งเดียว

ฉันเชื่อว่าความอับอาย
ฉันเปลี่ยนเป็นประสบการณ์

ความโง่เขลาจะสูงงอมเป็นทักษะ

ตอนนี้ ฉันจะเชื่อใจตัวเอง